

díjakat összesítik és annak adják, aki valami tiszta dolgot követ el mostanában. Nem tudom, hogy lesz-e ember, aki ezt a díjat megkaphatja, de annyi bizonyos, hogy ha lesz, se digó, se angol nem lehet . . .

HIREK

0000

Jelenés az égen.

Pénteken este fél kilenc óra tájon nagy fényesség támadt a teljesen tiszta égboltozaton, mely néhány másodperc múlva eltűnt, állítólag leesett, mint jókora meteorkő és nyomában óriási rengés, dübörgés támadt.

[Ezt Négyökrü Vincéné a következőképen beszélte el a mai hetivásárban:

Olyan nyőc órai harangszó után löhetött az idő, mikor a Honvéd-erdő felől gyűtt egy hosszukás, borzasztó fényösség az égen . . . Gyűtt, de gyűtt ám rőttenetős erővel, mindön teremttől lelők úgy nezte ezt a csudát, hogy mindön tagjába rőszketött. A gazda a lovakat vitte lé éppen a tóra, de a lovaknak is úgy borsókádzott a hátuk, mintha biborbul lött vóna. Aztán mög, akárki mit mond, Négyökrü Vince is nagytermészetű embör, de úgy mögröttent, akáresak egy pöndölös györök.

De tuggyák kentők az embör szömfényét majd hogy el nem vötte ez a rőttenetős fényösség. Eccör csak irtozatos sebösséggel gyűtt léfelé az égi jel, oszt' ott esött lé körülöttünk. Nem lehetött messzebb égy hajításnyira a hely, ahun levágódott. Mögtunnám bátya mutatni. Oszt' utána úgy rőngött a föld, mintha az ég dörgött vóna, de az csupa tiszta volt, egy csöpp felhő nem volt rajta. Csak csillag, mög a tejut.

— Ugyan szerelmes nagy Isten mit je-

lenthet ez? — kérdi egy asszony az álmélkodók közül.

— Mit?! . . . Békét! . . . Möglátják kendők, hogy még ebbe az évbe möglősz a béke. . . Mögmutatta most a Szűz Mária. . . Hét év előtt, mikor az üstökösjárás volt, aszonta az apjukom: möglássa akárki, nemsokára nagy vérontás lösz a földön . . . Hát lött is.

— Lött bizony — bólogatták rá a fejüket az asszonyok.

— Most is aszonta: mögjelönt az intelöm, möglássa akárki, vége lösz ebbe az évbe a nagy vérontásnak.

— Oh, csapták össze a kezöket a Ruzsi néniék — bár adná a radnai szűz Mária.

Most várjuk, még pedig bizalommal várjuk, hogy a néphit az égen való jelenésről valóssággal beteljesedjék.

—y.

— **A német külügyi államtitkár Bécsben.** Bécsből jelentik: *Kühlmann* német külügyi államtitkár szombaton délelőtt Bécsbe érkezett.

— **Tisztujtás a szegedi Vöröskeresztben.** A Vöröskereszt Egyesület szegedi választmánya szombaton délután 6 órakor dr. *Pálffy József* elnöklésével tisztujtó ülést tartott. Dr. *Pálffy József* közölte, hogy a jelölőbizottság megejtette a jelöléseket a tisztségekre. Ha a fölsorolt nevek ellen bárki ellenvetést tesz, szóval a választás nem lesz egyhangu, úgy hajlandó elrendelni a titkos, vagy névszerinti szavazást. Fölolvassa a névsort. E szerint társelnököknek ajánlja a jelölőbizottság özv. *Worsikowszky* Károlynét és *Wimmer* Fülöpöt, főorvosnak dr. *Eisenstein* Jakabot, főtitkárnak *Vásárhelyi* Juliát, jegzőnek *Gönczy* Eleket, titkárnak dr. *Tóth* Bélát, pénztárosnak *Lendvai* Sándort, ellenőrnek dr. *Aigner* Károlyt, társellenőrnek *Hauser* Rezső Sándort, gondnoknak *Lovács* Józsefet és ügyésznek dr. *Becsev* Károlyt. A választmány egyhangulag hozzájárult a

jelölésekhez. Dr. *Pálffy József* indítványára kimondta a választmány, hogy *Rózsa* Bélának, aki 15 éven át működött az egyesületnél mint pénztáros, jegyzőkönyvileg mond köszönetet. Az elnöknői tisztséget egyelőre nem fogják betölteni. Elnök ezután jelent, hogy *Mennyei* Lászlóné lemondott a választmányi tagságról. A választmány közfelkiáltással dr. *Kelemen* Bélánét választotta helyébe a választmányba. Dr. *Pálffy* jelent, hogy dr. *Regdon* Károly fölvetette azt a gondolatot, hogy lépéseket kellene tenni az elnökségnek az Oltványi-féle kórházalapítvány megszerzése ügyében. Az alapítványból aztán annak rendelkezései értelmében a Vöröskereszt létesítene a kórházat. A választmány megbízta az elnökséget az ilyen irányú tárgyalások megindításával.

— **Husz milliós forgalom a városi közéletmezési hivatalban.** *Balogh* Károly pénzügyi tanácsos, a közéletmezési hivatal vezetője elkészítette az 1917-ik év első félévének forgalmáról a nyersmérleget, amely hatalmas forgalomról tesz tanúságot. E szerint a forgalom január elsejétől június 31-ig 19,431,958 korona volt. A lisztforgalomra ebből 2,038,011 korona jut.

— **Az aradi újságírók sztrajkja.** *Aradról* jelentik: Az aradi újságírók a napokban azzal a kérelemmel fordultak a kiadókhöz, hogy a háboru folyamán már ötven százalékkal fölemelt fizetésüket a nagy drágaságra való tekintettel újból fölemeljék harminc százalékkal. Az újságírók kérték azt is, hogy ezt a harminc százalékos pótlékot mint állandó jellegű fizetésemelést kapják, tehát nem drágasági pótlék gyanánt. Drágasági segély címén egy havi felemelt fizetésüket kérték az újságírók. Az aradi újságkiadók ezt a kérelmet elutasították, mire az újságírók szombaton kimondották a sztrajkot. Szomba este arról értesítettek bennünket *Aradról*, hogy a lapkiadók az újságírók követeléseit elfogadták és így a sztrájk véget ért.

— **Munkabeszüntetés a liszt miatt.** A *Ferraia* vásárugyár munkásainak 100 tagu küldöttsége szombaton a liszt-fejkvótának ha-

szomoru vagyok, Te még sohasem tetted ezt, vagy büntetni akarsz, — de akkor is: tudatnod kellene legalább azt, hogy miért? Ha igen, könyörgöm, bocsáss meg, irj azonnal és szeresd nagyon, nagyon, úgy ahogy én szeretlek: Icadat.

Vince elkomolyodott egy kissé; úgy megszajnálta szegény leányt, de aztán megint csak lemondott a könyörületességről. — Hát kell egy lány nekem is! — remegett — és kell annyi elégtétel, hogy miattam is szenvedjenek. És éppen ez a lány kell, mert a legmesszebb áll tőlem, mert a legelérhetlenebb, mert menyasszony, csak ez kárpótolhat mindazért a sok szenvedésért, amit eddig az élet okozott!

Már vad volt; kegyetlen a vérengzésig.

Megtalálta a vőlegény levelét is, zsebre vágta a másikkal együtt. Aztán kikereste a *Mariska* leveleit; ezek közül félretett egyet, hogy délután is elmelessen hozzájuk: legyen elfogadható indoka; levelet hozott.

Kilenc óra lelé jöttek a lányok. Vince már mosolyogni is tudott:

— Nincs levél. A vőlegény ur nagyon jól multhat! Nem ér rá irni; éli világát. Hát persze, így van ez fiatalembereknél; egyik sem jobb a *Deákné* vásznánál.

Jól látta, hogy *Ica* belesápad szavaiba, de most már örült ennek. — Talált! — ujjongott és nagyszerűen haladok a cél felé!

Boldog és büszke volt; úgy érezte, a karjait hatalmas energia feszíti, amellyel képes lenne megmozdítani a félvilágot; szinte azt hitte, egyszerre kinőtte azt a nyomorult formát is. Tökéletesen elfelejtkezett nyomorúságáról, az átokról, ami úgy ránehezedett életére; nem tudott semmiről és nem tudott sem-

mit, csak diadalt érzett, amilyenről fogalma sem volt; részegítő, nagy-nagy diadalt, hogy nyilegyenesen halad előre.

Három napig tartott a büszkesége. A negyedik nap délelőttjén megcsördült a távirógép. Rosszat sejtett, hát ő maga ült eléje, meg akarta előzni a katasztrófát. Fölvette a táviratot és elszoruló szívvel olvasta le az *Icának* szóló szöveget a keskeny szalagról:

„Máig egy sort sem kaptam, drótválaszt, miért, vagy holnap utazom. *Jancsi*.“

Ezen a napon Vince nem kereste föl délen a lányokat. Gondolkozott: mit tegyen, hogyan hárithatja el a közelgő gonosz eseményeket? Végre elhatározta magát: délután már félkettőkor benn volt a postán. Leült a távirógép elé:

„*Ica* kissé rosszul érzi magát, azért nem írt. *Mariska*.“ — kopogtatta ki a választ. Az ujjai remegtek; már elvesztette önbizalmát, határozottságát, — nem tudta, abból, amit most cselekszik, nem lesz-e még nagyobb baj, mint van máris?

Halálos izgalmak között telt el a napja és éjjel nedvesre sirta párnáit. Szédülő fejjel ébredt, de a megpróbáltatásoknak még nem volt vége. Ismét a távirógép beszélt:

„*Esti* vonattal érkezem. *Jancsi*.“

Vince nem látott, nem hallott. Teste remegett, arca fakó volt, mint a halál. Ezt a táviratot már nem merte elrejtetni, mikor jöttek a lányok — *Ica* sápadt volt, kedvetlen, szomoru és a szemei alatt sötétszürke árkok sikoltoztak, — átnyújtotta szótlanul az írást. Aztán még ült egy ideig lélektelenül, öntudatlanul a rács előtt, de soká nem bírta. Azt mondta: rosszul van és hazarohant lakására. Kétségbe volt esve és amint végigvágta ma-

gát a hencseren, fölremlt előtte, milyen zagyva és értelmetlen póz volt eddigi élete. Határozatlan, nagyzólgó gesztusok, fölületesség, hamis érzések, fölkorbácsolása és sehol semmi őszinteség, igazság, sőt most sincs, ebben a határtalan, vad, szinte erőszakos fölindulásban.

Sirt. Most először életében öntudatosan, őszintén. Könnyei végigfolytak rut arcán, a csunya ritkás szakáll-szálak között. Az egész életét elsíratta ezzel a megvonagló, szomoru sirással. De amikor az utolsó könnyesepp is kiesordult szemeiből, már a régi volt megint.

— *Ica!* — mondta patétikusan és megtapogatta zsebében revolverét. Már kész volt a terve: agyonlövi előbb a vőlegényét, aztán önmagát. Tudta, hogy ezt a tervét keresztül is viszi és nagy-nagy sötétséget érzett, amilyen az utolsó ítélet idején lehet.

— Ez elégtétel, bosszu lesz mindenért! — mondta elszántan és fölkerelkedett. Éppen alkonyodott. Az égen kis, pirosszélű felhők usztak és olyan békés, olyan csendes volt minden, mintha itt nem is lakhatna más ember, mint boldog, nyugodt, elégedett.

Az uton még egyszer megtapogatta a zsebet: nála van-e a revolver? Nála volt. Megnyugodva ment tovább az állomás felé.

A lányokat már ott találta. Örömteli, boldog arccal beszélgettek. Mikor *Ica* meglátta, rászólt:

— Jöjjön ide, Vince.

Aztán:

— Tudja, hogy kedvem lett volna megcsókolni magát azért a táviratért?

Vince az égre nézett és nem felelt. Bucsuzott az élettől, a boldogságtól, amely sohasem volt az övé egy pillanatra sem.